

ČAJ

Pro chvíle pohody

ČERVENEC 2012

Časopis Autorů Jičínska

NEJSEM BÁSNÍK

Nejsem básník, to ne
ale toliko vím
že v tvých očích se krásně tone
a že voníš, jak z bramborové natě
dým

Nejsem básník, rozhodně ne
a fantazii nemám žádnou
jen tepny mám jak řeky rozvodněné
a ty ne a ne do nich spadnout

Zdeněk JIRÁSEK

70

Vážený čtenáři,

nastaly prázdniny a s nimi i čas dovolených,
takže i ČAJ se vydal na cesty. Zastavil se ve Slatiňanech,
kde sídlí dnešní host **Zdeněk Jirásek**,
autor nedávno vydané sbírky „**Dívka s koblížky**“,
ale i celé řady vtipných veršů,
z nichž vybral a dnešní ČAJ „okořenil“.

Další zastávkou je úrodné Polabí, kde se sice nenarodil,
ale většinu života prožívá **Jan Řehounek**.
V rozhovoru se přiznává k lásce k Nymburku,
známostem s Bohumilem Hrabalem, ale i dalším aktivitám,
jako například k vydavatelské činnosti či fotografování,
i když tvrdí, že : „**Nejlepší knihkupectví je stejně moje aktovka!**”

A na cestách jsme zachytili i **Bohumíra Procházku**,
který má rád „Svijany“
a servírky v hospodách nejlépe 4.cenové skupiny,
jak nás přesvědčuje ve svých prózách nazvaných „**Potlamě**“,
mimochodem získal za ně ocenění na Řehečské slepici.

Přeji Vám hodně příjemných chvil na cestách
a nezapomeňte si přibalit ČAJ pro chvíle pohody,
protože letošní léto je nevyzpytatelné.
Takže co budete dělat, až z nebe bude padat voda?
Číst ČAJ a lenořit!

Příjemnou dovolenou a literární inspiraci na cestách přeje

Václav

HOST ČAJe:

ZDENĚK JIRÁSEK

nar. 12.12. 1958 v Chrudimi

Celý život bydlí ve Slatiňanech, kde zapustil hluboké kořeny je dnes prakticky nepřesaditelný.

Vzdělání nedosáhl na dnešní poměry téměř žádné a patří do stále zmenšující se menšiny lidí bez titulu. Sebe i rodinu živí prací na MěÚ v Chrudimi, kde trochu sedí v kanceláři, ale více běhá po městě a okolí jako sociální asistent.

Má jednu ženu, dvě dcery (1999 a 2001) a jednoho syna (2004). Je nadšený sportovec, dříve závodně běhal střední tratě, dnes je rekreačním běžcem.

Píše poezii a povídky. Publikuje v časopise Psahlavci (vydává chrudimská knihovna), bulletinu Kruh a internetovém časopise Divoké víno.

Vedle poezie, sportu jsou další jeho vášní čaje. V Chrudimi dokonce vlastní čajovnu Luna. Nepohrdne ovšem ani dobrým vínem.

Je pořadatelem literárně hudebních pořadů, kterým říká Laskavé večery. Pořádá je od roku 2003 a v březnu 2012 se konal 94. díl.

Nedávno vydal v nakladatelství Ofts v Ústí nad Orlicí sbírku Dívka s koblížky.

POEZIE ZDEŇKA JIRÁSKA

Svět jaktěživ se dělí

na ty v rouchu
a s holou prdelí

Chci ženu, chci děti

nad hlavou střechu
A pak už jen žít
beze spěchu

NEPOTŘEBUJI BOURBON

ani mléko jačí
k malému štěstí
mi váš úsměv stačí

Kdybych býval věděl

že to s tebou byl jen sen
spal bych aspoň sedm neděl
a snil dál jak Andersen

Louka se ptá, co je

Nic, co by
Jen vyhrála všechny boje
stavbařská lobby

Netoužím tak po ničem

jako býti vaším nosičem
Na zelený položit vás pažit
Vaše ústa svými svlažit

ŽROUTI

Sežrat tě může doga
i jinej pes
chlap, ženská
ňákej běs
Sežrat tě může droga
stačí chlast
Sežrat tě může
co neznali jsme kdysi
Automaty, PC
Sklapnou jako past
Sežrat tě může víra
Anebo nevíra
Sežrat tě může díra
co se zavírá
Sežrat tě může, kdo by to jen řek
Nenávist i láska
Na duši černej flek
Pouliční cháska
Kámoši co zradí
A tlustý břicho
spíš než jed hadí
Sežrat tě může
randál i ticho
Ale nejvíc žerou
nejvíc lezou do palice
Funkce a Moc
dvě svůdné sestřenice

Není, příjemné to není
když cítíš, že se blíží tlení
když víš, že není zbytlí
že začíná už tvoje hnití

Osamělá dívka upíjí čaje

a její půvab roste
Pane čajovníku
Ještě na stůl noste
Chci se dívat
jak to děvče zraje

NERATOV

Na starém německém hřbitově
Na léty zašlém hrobě
Naslouchám mlčky sově
A myšlenky mé pnou se k tobě

V kom nenávist žije si

poctivě krmena záští
toho z tyhle směsi
pepka jednou praští

NEJSEM BÁSNÍK

Nejsem básník, to ne
ale toliko vím
že v tvých očích se krásně tone
a že voníš, jak z bramborové natě dým

Nejsem básník, rozhodně ne
a fantazii nemám žádnou
jen tepny mám jak řeky rozvodněné
a ty ne a ne do nich spadnout

BOD ZLOMU

I bolest má svůj konec, i ta
Věř má milá, věř tomu
I kdybys byla denně bita
musí přijít bod zlomu

Já klaním se tomu

kdo pole zorá a sklídí
kdo vdechne život starému domu
kdo krásu v jednoduchosti vidí

Milejší je mi pěší
než autař notorik
Mé úctě se těší
kdo pomůže a neptá se za kolik

DCERY ZEMĚ

Máš má Zemi
hezké syny
A ještě hezčí dcery
Neumím a nechci
žít bez viny
Jen kdyby tak jako já je
i ony mě chtěly

ZÁZRAK

Když mladá žena
padne na znak
tuším, že stane se zázrak
A když jinde voják
na znak padne
jen tiše leží a chladne
A zázrak? Kdepak ten
Voják měl prostě jen špatný den

Neprosím se o dlouhý věk
Ten do vínku mi nebyl dán
Snad, jak bych to jen řek ...
aby rozum byl mi zachován

LABUTĚ

Jak můžeme být věrní, jako labutě
životem jít ruku v ruce
vždy spolu na kutě
když z krků nevytvoříme srdce?

Čaj černý jak svědomí vraha

do misky ti naliji
Po prvním douška dostaví se pocit blaha
jak s milou v aleji

Čaj černější než křídla vraní
roznese ti po těle
teplo, jak z vojny psaní
klid, jaký bývá v kostele

Napsat dobrou báseň

je nad mé síly
Nemám ani talent ani píli
Tak si aspoň slabou spíchnu
Potěším se a co víc
Nehrozí, že psaním zpychnu
Napíšu báseň
a ono ...NIC

BÍLÁ

Jste bílá vrána
v davu smaženek
Jste ta co ví
že bílá plet' nám byla dána
protože žijeme v zemi sněženek
Jste svěží bříza ve křoví
Vyprahlém a suchém
Ve spálené stepy
chladivým jste vzduchem

DEVATENÁCTILETÁ

Nese si svých devatenáct let
Jen tak ledabyle
Taky bodejt' by ne
Touhu má v každém kile
Schovává si ji však pro jiné

ASPOŇ JEDNU NOC

Aspoň jednu noc, aspoň jednu
Aspoň jednu tvoji chvíli
A já se z prachu ještě zvednu
a uběhnu další míli

Mám pro tebe krásná slova

Spoustu krásných slov
Však polykám je zas a znova
Sama si je z mé hlavy lov

Zralé ženy

Milé synonymum pro starší dámy
Ošlehané větry všemi
Co už dávno nemají krámy

VYZNÁNÍ

Řekl vám už někdo, slečno
že jste krásná
jako stříbrný odlesk luny v úplňku
na hladině ztichlého rybníka
ve slavicke oboře
v noci na Svatou Annu
rozříznutý ploutví dravé štiky?
Že ne? To se dalo čekat
Ti dnešní muži umí
jen laciné cukrbliky

Kolem úst mažou medovou kaši
a přitom myslí jen na to vaši...
Já však skládám skutečný hold
vaši božské kráse
A zítra to slečno
udělám zase

LÁSKA

Pro lásku a milování
jsi stvořena
Však i já, nevíš-li
Tak nehledej jiného kořena
abychom o štěstí nepřišli

Pro lásku a milování
jen pro ně jsi tady
Však i já, jak už víš
Mé srdce úpí hladu
tak pojd' holka blíž

Láskou se nakrmíme
pěkně spolu navzájem
Jsme mladí, tak snad smíme
proběhnout se trochu rájem

Váš parfém s vůní manga
Nepřitahuje mě tak
Jako když při dřepu vylezou vám tanga
Jen pro ně zvu vás na koňak

POUČENA

Poučena ze školy i od mámy
dostala má dcera první krámy
Není to důvod ke smutku, leč
o dětství už nemůže býti řeč

ÚČA VE VLAKU

Úča ve vlaku ode mě dva couly
opravuje diktáty
Už dala pátou červenou kouli
Zařídila pět výprasků od táty

DÍVKA S KOBLÍŽKY

Po ulici kráčí dívka s koblížky
Nese si dva v igelitovém pytlíku
A já nemám rým ani na koblížky
ani na pytlík
Je to k vzteku
Kdyby nesla věku
napsal bych, že kvůli ní přeplavu řeku
A kdyby ji nesla jen tak v bílé ručce
povzdechl bych, že se podobá mé vnučce
Jenže ona má koblížky
v igelitovém pytlíku

Jsem příliš starý, nesmělý a chudý

Proto potlačit musím své pudry
Ač se mi velice líbíte
vaším milencem nebudu
Z výše uvedených důvodů

Nebylo mi z hůry dáno

A v apatice
vyprodáno

V kabině bagru

spolknul viagru
Nemohl pak ven
trčel tam celý den

Očima visím na té ženě

ač vím, že nerozkvetla pro mě
Mě drží příliš pevně
ta, co ji mám v domě

Má bilance týdne?

Bude vám jistě vzpruhou
když povím klidně
že je to nula na druhou

Zajímáš mě milá velice

- no přeháním trošku
Zajímá mě to
co si neseš metr
nad dlažbou ulice

Zeptám se táty

proberu to s dědou
proč každému dráty
z ucha vedou

Bohumír PROCHÁZKA: „Potlamě“

„Potlamě I“ (Ostroměř)

V ostroměřské nádražní hospodě je taky pěkná servírka. Ani moc tlustá, ani moc hubená, dost mladá. Vlastně hodně mladá. Má brejle a tak vypadá intelektuálně. To máme, my někteří chlapi rádi. A usmívá se.

Otevřela přesně ve dvě. Kamna už hřála a nádherně hučela. To by mělo bejt: přírodně hřející kamna co je vidět pravý oheň a pěkný ženský, který

nesekýrujou. To máme rádi my všichni chlapi. A taky bychme si to neměli necht kazit. Ani sami kazit.

Sednul si vedle, dal si pivo, něco řekl, a já vůl jsem se neudržel a řekl taky. Tu svou blbou větu: „Tak jsme ten socialismus neměli rušit?“ Kdyby bylo, jak bývalo za starejch dobrejch časů, už bych ji měl. Pak bych ho poslal někam, protože se prát neumím. A pak bychme si třeba dali rum, protože zdraví je nejdůležitější. Takhle následovala úplně blbá a zbytečná debata. On mi vykládal, že přišel o práci, já jemu, že si můžu koupit knížku jakou chci. Jistě že jsem vůl - s tímhle argumentem v hospodě. Šenkýřka přinesla dva plné uhláky a dost z vejšky je položila vedle kamen. Vlastně s nima třískla. Říkám, intelektuálně dala najevo co si o naší debatě myslí.

Naštěstí přišli další chlapi a mluvili o věcech důležitějších. Že jejich kohout není alergický na červenou, ale zelenou barvu. To hned skočí za krk a klove. Já si četl noviny, odkud má ty blbý argumenty do diskuse. A vevnitř jsem si pravil, že jsem měl připomenout sáňky. To mi říkal Aleš, že zavírali v krimu ve Valdicích za socialismu v sedmdesátých letech politické mukly do plechových skříní a ty pak pouštěli po schodech dolů a smáli se a říkali tomu sáňky. Ale nepřípomněl.

Když jsem platil, šenkýřka se na mne usmála. Fakt. U stolu jsem uctivě řekl: „Na shledanou.“ Všichni taky řekli na shledanou, jenom ten jeden zabručel: „Sbohem.“ Třeba ho ten kohout opravdu pokloval.

Ale pozor, pánové, tahle holka tam je jen sudej tejden, lichej tejden točí mužskej.

„Potlamě 2“ (Albrechtice)

K hospodě patří cesta. Cesta tam - těšení, cesta zpět – zažívání. Někdy taky lízání ran.

Na Mariánskou horu je jen dokopec. Hospoda má být na kopci. Na Mariánské hoře hospoda není. „Když půjdete po těchhle stopách, přijdete dolů,“ řekl chlapec. Stopy ve sněhu vedly dolů. Po padesáti metrech, u takových kamenů, končily. Ani dolů, ani doleva, ani doprava. Zpátky taky ne. Aha, nahoru. Svisle nahoru. Tam ještě nechci. A stejně by mne tam asi nevzali.

Šlapal jsem si svou vlastní stopu, to je nejlepší. Pro život akorát ne moc pohodlné. Tady bylo třicet čerstvého prachového, v botách mokrého. Ale kdy se to člověku stává, že má před sebou nenalajnováno?

Pak jsem si dal ruce vedle pusy a volám na hochy. „Taky někdy se stane, že zapadnete tak, že nemůžete do školy?“ „Asi dvakrát do roka,“ odpoví. Pak byl vlek a na něm unuděnci v přilbách. Oni nahoru, já měl vedle svých třicet čerstvého prachového, protože v televizi říkali, že po sjezdovce se nemá

chodit. A mokro v botách.

Staročeská hospoda to nebyla. Prý kavárna, cukrárna, dřevěná a skleněná. Ale Svijany točili. Byli jsme tři. Pilař (dělá na pile, vedle hračkárna: „Jistě že tvrdé dříví. Viděl jsi někdy, aby se hračky dělaly ze smrku?“), servírka (20, chce do Anglie, oči zvlášť tmavě modré), a já (mokrovbotách, ale jsem se zout neodvážil). Brzy jsme vytvořili mikrosvět.

Mluvil hlavně on, P. Z pěti vodek, které si stanovil za standard, a pěti piv, měl tři. Já jsem mluvil, že jsem se ptal. S nemluvila skoro vůbec, jen občas protočila panenky a vypadala při tom jak dvacítky vypadávají. Třeba je kvůli tomu vypadání tak protočovala. Skoro to vypadalo, že jsme spojenci. Dokud P nevytáhl z kapsy hrst papírků a neřekl, že bychme si mohli udělat mejdan. Ty papírky byly peníze. To takhle někteří frajeři dělají. Kolotočář Kočka taky. Než ho zastřelili. Já jsem naoko souhlasil, abych si ho otestoval. Holka se začala bát. Pak jsme to nějak zamluvili.

P začal vykládat, jak viděl ukrajinského bosse. „Seděl takhle, nohy měl ... . Zarazil se před S. Chtěl ukázat, že boss měl nohy na stole ale uvědomil si, že v botách nemůže v té kavárně. A bez bot taky ne, protože mu smrdějí nohy a taky nemá čisté ponožky. Ale S mu to dovolila v botách a já mám krásnou fotku, jak vypadá boss.

Pak jsem plácali páté přes deváté. Tedy my dva. S protáčela panenky a služba ji s námi pěkně utíkala. Byli jsme ten mikrosvět.

Nakonec se to všechno blbě nějak stočilo na peníze a P řekl, že mu vyměřili malej důchod. A začal vysvětlovat, jakje tady v horách těžký život a že my, Pražáci za to můžeme. Řekl jsem, že nejsem z Prahy, že jsem z Jičína. To se naštvál ještě víc, že svou pražskost ještě popírám. A zamíchal do toho Paroubka, že ten je jistě z Jičína. A vstal. S odešla do kuchyňky, i když zajiště tam žádnou práci neměla. P přišel ke mně a já zjistil, že je o hlavu menší. Ale zase dělá na pile, takže vlastně chodí denně jakoby do posilovny. Řekl jsem, že si taky myslím, že Paroubek je vůl a to ho, kupodivu, uklidnilo.

Pak už to přestalo být zajímavé, přišli nějací lidé. A já šel domů. Do to čerstvého prachového začalo poprchávat a z nebe se snášelo přitímí. Přemejšlel jsem, jak P dopije svou pátou vodku, půjde na ubytovnu a tam tomu Ukrajincovi, co s ním bydlí, zase budou smrdět nohy. Ale se s ním kvůli tomu hádat nebude, protože usne, protože má svých pět velkých vodek a patery Svijany. S se jmenuje Tereza. Ale dlouho tam servírkovat nebude. Pojede do té Anglie.

„Nejlepší knihkupectví je stejně moje aktovka!”

ROZHOVOR S JANEM ŘEHOUNKEM

– Donedávna jsem si myslel, že spisovatel, fotograf, nakladatel a kulturní “všeumělel” Jan Řehounek se narodil v Nymburce, neboť o tomto městě, jeho okolí, třeba i o Bohumilu Hrabalovi a dalších osobnostech města, zná tolik zajímavostí, jako málokdo jiný, ale ... Honzo, jak se to stalo, že jsi nymburská naplavenina?

Skutečně jsem se v Nymburce nenarodil, ale adoptoval jsem ho za svůj rodný. Světlo světa jsem spatřil v České Lípě, ale rodiče se přestěhovali když mi bylo šest, takže odtamtud jsem si toho moc nepamatoval a to málo bylo ještě docela ošklivé. To proto, že v polovině padesátých let byla Česká Lípa šedivá, zanedbaná, nepřívětivá. Nymburk – to bylo něco jiného. Malé město, kde se na sebe lidé usmívali, protože se všichni znali, mělo zvláštní atmosféru, která mne zcela pohltila. Bohužel v sedmdesátých letech se to díky dutým hlavám na MěNV hodně změnilo k horšímu. Naštěstí je to nyní zase mnohem lepší.

- Při mé květnové návštěvě Nymburka jsem viděl i tvoji výstavu fotografií, která porovnává historické fotografie města se současnými. Byla to náhoda nebo máš na svém kontě takových výstav více?

To, že jsem začal sbírat historické fotografie Nymburka je právě

důsledek mého opojení tím starým poetickým městečkem. Nasbíral jsem jich víc jak tři tisíce, a protože by bylo škoda, abych si je vzal do hrobu, tak jsem je všechny zdigitalizoval a věnoval do muzea. Takových výstav už se uskutečnila celá řada.

- Jsi organizátor výstav v nedaleké Lysé nad Labem, kde jsi založil knižní veletrh. Za všechny ty ročníky se na něm představila pěkná řádka autorů. Koho ty považuješ za takovou nejvýraznější osobnost a koho bys případně rád viděl na některém z dalších ročníků?

Polabský knižní veletrh je mojí srdeční záležitostí, založil jsem ho a rozjel a doufám, že i když už budu mimo, zatím jsem nemocen a v listopadu odejdu do důchodu, že se na něm budu moci alespoň zpovzdálí podílet dál. Jako hosty jsem měl opravdové Mistry pera – Jana Cimického, Františka Dvořáka, Evu Kantůrkovou, Davida Jana Novotného, Stanislava Rudolfa, Jiřího Stránského, Jiřího Žáčka, Ondřeje Suchého, Pavla Toufara, Ludvíka Vaculíka, Michala Viewegha, Michala Černíka, Ivana Klímu... ale i jičínští autoři tam sbírali ocenění. Rád uvidím kohokoliv z nich, protože jsou to lidé neobyčejně milí a skromní.

- Napsal jsi řadu knih, nejen vlastní tvorbu, ale i historiografických. Dokonce i knihu o legionářích. Jak jsi se k ní dostal?

To je dlouhá historie. V krátkosti lze říci, že můj prastrýc, bratr mého dědy, si v ruských legiích, při sibiřské anabázi a posléze při cestě kolem světa domů pořizoval zápisky. Ty se v době, kdy byli legionáři tabu, ztratily, já je potom dlouho hledal a úplnou náhodou našel a jako jakési splacení rodinného dluhu jsem z těch ztrhujících zápisků napsal a vydal knížku. Čtenáři se shodují na tom, že je mimořádná v tom, že tu dobu popisuje pohledem obyčejného vojáka. Tak jak jsem to dal do podtitulu: v zavšivené košili a se šrapnelem v těle kolem světa. Mimochodem – je zcela vyprodaná.

- Býváš i členem poroty třeba právě na veletrhu v Lysé. Zároveň

i soutěžíš, viz tvoje úspěchy na Řehečské slepici. Která ta role “porotce” nebo “soutěžící” je složitější?

Obě role mě baví. Obě vyžadují čas a, jak se říká, sicflajš. Psaní je úžasná věc – to jsem si plně uvědomil, když jsem loni v červenci onemocněl s páteří a v podstatě až do současné doby jsem odkázaný na křeslo v obýváku. Díky tomu, že jsem si mohl psát svoje písmenka, jsem se nezbláznil z nudy. Teď už je to chválabohu po operaci lepší.

Porotcování je taky fajn. Sice někdy, když musím číst soutěžní příspěvky, jejichž autoři, mírně řečeno, žijí v přesvědčení, že jsou mistři světa a kandidáti na Nobelovu cenu, ale nezvládají ani základní pravidla českého pravopisu a navíc plácají nesmysly, tak mi to leze krkem, ale když se dostanu k těm lepším a dobrým a výborným, kdy se bavím (a zároveň i učím) – ty mi to vynahradí.

- Organizuješ v Kersku slavnosti, kde se hraje i tvoje hry. Vůbec postava Bohumila Hrabala ti učarovala, neboť jsi panu Hrabalovi věnoval několik knih. Znal jsi se osobně s Bohumilem Hrabalem?

Hrabalovo Kersko bylo už letos počtrnácté (letos bohužel poprvé beze mne). Na několika z nich se hrály moje adaptace Hrabalových textů.

S Bohumilem Hrabalem jsem se osobně znal a považuji to za poctu. Znal jsem ho už jako kluk, když jezdíval do Nymburka na víkendy k rodičům. Potom jsem za ním byl několikrát v Kersku a sešli jsme se i v Praze, dokonce i v hospodě U Tygra. I když v těch posledních letech byl na mnoho lidí a návštěv protivný, zvláště když ho sužovala dna, bolesti kyčlí nebo játra, a šmahem je posílal do pr..., na mne byl vždycky milý a pokaždé jsme si moc hezky popovídali. Jen jednou ne. Tenkrát jsem ho potkal u autobusového nádraží Florenc a on mi navrhl, abych jel s ním do Kerska, že si popovídáme. Nasedli jsme do autobusu, on se zadíval z okna a až do Kerska nepromluvil. Když jsme vystoupili, podal mi ruku a řekl: “Byla s vámi příjemná cesta.” A odešel za svými kočenkami.

- Založil sis nakladatelství Kaplanka? Proč se tak vůbec

jmenuje? Má to nějaký vztah k Nymburku? A co tě vůbec vedlo k založení nakladatelství? To už nikdo nechtěl tvoje knihy vydávat?

Založení nakladatelství pramenilo ze zklamání. Sehnat nakladatele je těžké a když ho autor konečně má a pak zjistí, že ho “dobrák” nakladatel okradl, to je k vzteku. A tak jsem vyšel z faktu, že jsem se při vydávání novin leccos naučil a tedy to, co umějí mizerní nakladatelé, umím lépe, nechal jsem si vystavit živnostenský list. Klady to má v tom, že si mohu vydat, co uznám za vhodné, a nikdo mi do toho nekecá, zápory jsou ve financování. Jsou samosebou i dobří a slušní vydavatelé, ale co s knížkou nějakého neznámého Řehounka – v televizi ani v Blesku se jeho ksicht neobjevuje, píše si cosi o jeho Polabí, žádné lechtivé a bulvární historky – to by bylo neprodejné. (Kdyby ale přeci jen měl nějaký nakladatel zájem, mám v počítači tři hotové knížky.)

Kaplanka se nakladatelství jmenuje podle jedné z hradebních věží v našich nymburských středověkých hradbách. A také podle mé úplně první knížky (1992) *Pověsti z Kaplanky*.

- Jak si nakladatelství stojí a kolik knih jsi už vydal? V jakých nákladech vydáváš? Vydáváš svoje knihy nebo i jiným autorům? Jak se daří distribuce knih? A nemáš doma pod postelí “kostlivce” neprodaných knih?

Vydávám svoje tituly, eventuálně knížky pro někoho, když je zajištěné financování. Distribuci si dělám sám – přece nebudu dávat tři čtvrtiny z prodejní ceny distributorům. Takže přímo knihkupcům, ale nejlepší knihkupectví je stejně moje aktovka.

Nemohu si stěžovat, zatím mám téměř všechny moje tituly, většinou v tisícových nákladech, vyprodané (asi dvaadvacet nebo pětadvacet titulů – ani sám nevím), takže netratím. Je fakt, že taky nevydělávám, protože utržené peníze vkládám okamžitě do další knížky.

- Mám rád tvoje knihy, ale asi úplně nejvíc mě dostala knížka příběhů z dětství “Než malej ventil dostal rozum”? Tam popisuješ všechna ta nymburská zákoutí, postavy a postavičky

města a klukovské rošťárny. Myslíš si, že jsi vlastně nikdy nepřestal být klukem, který si rád hraje?

To, že jsem zůstal tím malým Ventilem, dokladuje třeba to, že mi tykají všechna cikánata z Nymburka... nebo to, že už sedmnáct let blbnu jako dramaturg festivalu Mateřinka.

- Ale na druhou stranu jsi už i dědkem. Dokonce píšeš pro svá vnoučata knížky pohádek. Kolik ještě knížek budeš muset napsat, abys podělil všechna vnoučata? A jak tvá rodina toleruje tvoje aktivity?

Vnoučata mám tři, dva kluky a holčičku. Je pravda, že při psaní pohádek myslím na ně a tomu nejstaršímu, pětiletému, je čtu. Rodina je v pohodě. Dcera a syn dávno vyletěli z hnízda – bydlí v Hradci Králové a v Českých Budějovicích, a manželka je naštěstí shovívavá. Nechává mne ta moje písmenka psát. Rodinu to nic nestojí a je ode mne pokoj.

- Přeji ti hodně zdraví do další bohaté činnosti a dovolím si volně parafrázovat větu z tvého “Ventila”: “Myslíš si, že už jsi dostal rozum?”

Ani náhodou! Kdybych ho dostal, psal bych?

Za rozhovor poděkoval Václav

LiS se sešel v pátek 25.května 2012 v Sobotce na stmeláči, kam jej pozvali manželé Jindrovi.
(Foto: Žantovský)

ČAJ pro chvíle pohody

č.70 ,červenec 2012, ročník XI

Vydáno 6. července 2012 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Grafická úprava titulní strany Jozef dřevník Borovský

Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!